

Володимир Касюков

(15 р., Спеціалізований ліцей-інтернат поглибленої підготовки в галузі науки, м. Хмельницький)

Недощоденник типового бандерівця (скорочено)

Конкретне рішення надіслати як твір на цей конкурс свій щоденник або, точніше, його фрагменти з'явилось у мене десь, можливо, два тижні тому. До цього і після цього я писав, аби передати рядкам хоч частинку свого болю, інколи й радості. Ну й ще поряд із цим хотів мати постійну практику у писанині, вдосконалувати свої вміння, але це надто другорядна причина.

Тут ви зустрінете купу схожих одна на одну думок і слів, за допомогою яких вони були втілені. Дуже багато однакового. Та нічого не поробиш зі собою: я пишу лише про те, що мене хвилює. А такі речі впродовж останніх місяців заполонили розум. Пробачте заздалегідь, що мусите це читати.

У мене не залишилося вибору, як окрім випустити у світ цей «Недощоденник...». Тримати у собі все стало нестерпно, особливо, коли всім навколо байдуже. Можливо, там забагато пессимізму, але штучного немає нічого. Я виводив слова, не б'ючи пальцями по клавіатурі ноутбука. Я слухав лише своє серце і душу.

Нас таких багато. Я просто писав те, що багато хто тримає в голові, але думає точно так само. Можливо, це такий певний зріз думок певних людей. Принаймні дуже хочеться в це вірити!..

05.01.2015

Цьогоріч я писав черговий твір на таку звичну вже для мене тему, тобто про Україну, українців, а зокрема події на Донбасі. Та робота починалася словами: «Я мрію дочекатися того дня, коли вже більше не залишиться людей родом із Совка, тих, що народилися в часи «радянського світу». Кожен з них більшою чи меншою мірою носить той осад у душі. Я чекаю, коли на українській землі житиме 50-мільйонна нація із людей, що народилися після 91 року у вільній, суверенній, соборній Україні без будь-яких зайд з інших епох і світів. Тільки Україна, тільки Українці у ній». Ці рядки є найправдивішим моїм одкровенням, і я готовий підписатися під ними хоч тисячу разів. Не знаю, чи довге життя мені визначено Всевишнім, та, як кожному смертному, хочеться, звісно, відсвяткувати сотий ювілей. Бажання, аби більша частина теперішнього населення нашої держави померла, навряд чи можна назвати гідним похвали чи сприяння Бога у його втіленні. Хоча всі ми коли-небудь помремо, але все ж таки. Чим більше молодих українців народжується під синьо-жовтим прапором незалежної держави, тим наша Ненька стає щоміті сильнішою, і майбутнє її обіцяє бути таким же синьо-жовтим, як і кольори головного стяга.

Так приемно їхати у тролейбусі і чути солов'їну мову із уст моїх співвітчизників. Серце, марно намагаючись вистрибнути з грудей, немов наспівuje якийсь неймовірно веселий мотив. Який піднесений настрій у мене тоді виникає! Щоправда, здебільшого тільки на мить. Обов'язково невдовзі після цього хтось повинен зайти до салону і «зачесати» по-московському. Мене аж за горло тоді здушує гнів. Ненавиджу їхню мову! Вона мені пахне кров'ю і потом моїх братів і сестер, що мусили терпіти ярмо, страждання, віддавати своє життя через диявольські примхи північного напівбрата-напівката. У більшості випадків, звісно, ці люди – такі ж українці, як і я. Такі, та не зовсім. Тисячі російськомовних українців подають справжній приклад вірності і любові до своєї Батьківщини. Тут про мовний бар'єр і мова не йде. Та не можу з собою нічого зробити! Ця нестерпність до російської мови з'явилася у мене порівняно недавно. Інколи так і хочеться підійти до когось «такого» і сказати: «Хіба важко розмовляти тобі державною мовою? А якщо й так, чому не намагаєшся цього робити? Твоя держава носить назву «Україна», якщо не забув. Зроби подарунок своїй Неньці! Я впевнений, вона це оцінить. Та й ти зображеніш свою недолугість згодом, адже цією мовою захоплюється весь світ (і це справді так)! Невже не хочеш бути носієм найпрекраснішої мови? Тоді ти телепень!».

Приблизно так. Погоджується, це трохи різко і, можливо, неправильно, та це моя думка. Я народився в Україні, батьківщині козаків і Тараса Шевченка. Цих кількох слів досить, аби кожного іноземця здушила жаба. У цій великій країні живе великий народ. Та через багато причин він трохи розгубив свою колишню беззаперечну велич. Він ніби спить. Навіть останні події не змогли повністю підняти його з колін, випростати на повний зріст. Колись ситуація зміниться, так чи інакше. Це може статися як через двадцять років, так і через сто двадцять. Ніхто цього не знає.

Схоже ставлення у мене до суржiku. Говорити солов'їною я й сам почав десь рік тому. До цього був суржик. Це як стан душі. Безглаздо було б звинувачувати себе у цьому. Тільки рік тому я почав мислити самостійно, став самодостатнім юним сином України. Через такий етап повинен зараз перейти кожен. Почати мислити своєю головою. Так боляче бачити, як мало людей спілкується справжньою українською мовою, без частки непотребу, що ними так щедро нас обдаровували здебільшого з півночі. Звичайно, це досягнення не можна називати злочином «руссіків». Це злочин кожного з нас – дозволити і паплюжити самому щодня рідну мову. Як таке можна пробачати? Я маю двох молодших сестер: одній скоро стукне 13, а іншій нещодавно виповнилося 4. Старша здійснює буквально акт екзекуції над українською мовою щодня. Я намагаюся усіма силами цього не допускати, але бачу у ній себе кілька років тому. Хочу вірити, що і вона дійде свого часу до того етапу, коли від минулого стає гідко, а бажання змінити свій спосіб життя на, умовно кажучи, синьо-жовтий замінє усе. Хоча інколи виникають болючі сумніви щодо можливого такого перевтілення, та я намагаюся гнати ці думки і вірити у краще. Моя молодша сестра, зазнаючи у попередні роки впливу оточення, також говорить скоріше суржиком, ніж українською. Тут вже я не чекаю манни небесної і постійно виправлю зовсім юне дитя на український лад. Хоча й у неї колись буде свій передлом, я не хочу, аби тоді їй було соромно від згадки про свої минулі помилки. Хочу ростити у своїй сім'ї маленьку красуню-українку, майбутню опору сильної держави, майбутній цвіт нації. Про батьків навіть нічого

не кажу: у них трохи своя реальність. Вони – гості із епохи, що давно вже згнила. Які б старання не прикладалися, це все ж таки сформовані особистості. Нічого в них вже не зміниш кардинально. Made in Sovok. Цим все сказано.

Хочеться кількома словами підвести риску під купою рядків, що розташовані вище. Хоча це буде досить умовно, та, вибачте, як зміг. Якщо ти розмовляєш російською – ти росіянин, якщо українською – українець. Та якщо суржик – твоя мова, ти – покруч. Ні риба ні м'ясо. Ні те, ні інше. Уже не українець, але ще не росіянин. Звісно, таких у нас переважна більшість. Та я впевнений, що колись, коли втілиться у життя моя мрія, усе буде абсолютно по-іншому. Велика нація віднайде свою велич.

08.01.2015

Багато разів мені доводилося чути, що рідних більше любиш тоді, коли менше їх бачиш. Думка видавалася цілком справедливою: недаремно ж стільки вже було прикладів навколо. Роки невпинно бігли вперед, незважаючи ні на що. Збігли вже й безтурботні шкільні будні. Я покинув Жилинецьку дев'ятирічку із вдоволенням за близькуче минуле і страхом перед невідомим майбутнім. Справді, лише два роки віддав цій школі, а досягнень була ціла купа, аж ніяк не на пару навчальних років: 4 другі місця на районних олімпіадах, 3 перші, друге місце на районному конкурсі-захисті МАН, 2 місце за написані твори. Ну і найбільший мій успіх – друге місце на обласній олімпіаді з української мови та літератури. Трохи похвалився перед самим собою. Це нічого продуктивного не дасть, звісно ж, та інколи приемно такі речі перераховувати. Так ось, для цієї маленької школи я дуже скоро став маленьким героєм, першим учнем на ці два роки, ну, і в пам'яті наступників, сподіваюсь, не швидко згасну.

Таким невеличким феєрверком освітив дещо нудне сільське небо випускний (за іронією долі якраз того дня, коли я складав іспити у ліцеї і надвечір знав їх неймовірно приємні для себе результати – я став ліцеїстом!). Тому зі спиртними напоями не було жодного сенсу себе обмежувати. Так-так, тоді я пив все, що бачив, та, на моє найбільше розчарування, нічого, окрім нетвердої ходи, незвично близкучих очей і небаченої досі сміливості у танцях, алкоголь не дав. А напитися вперше в житті до забуття ой як хотілося! І хоча «феєрверк» не віправдав моїх найбажаніших сподівань на той єдиний і неповторний день, та він все ж стояв вище тих по-буденному звичних і нудних сходів і заходів сонця. Для декого спогади, що мені лишилися родом звідти, є надто нудними, адже в багатьох життя протікає набагато цікавіше, ніж мое. Ну, це, звісно, не моя думка. Для кожного свої рамки. Я аж ніяк не бачу себе постійним учасником пристрастей на різних собі танцполах, у барах. Мій шлях аж надто відмінний від цих речей. Він позбавлений їх. Будуть інші радості і тріумфи, у абсолютно інших сферах з іншими цінностями. З приводу цього я не можу допустити сумнівів, адже, крім цього шляху, для мене не існує якогось іншого. Це точно.

Дуже багато слів без того змісту, який хотів я у них вдихнути. Яке життя мене чекає після школи, можна було приблизно окреслити пальцем у просторі. Багато було вгадано, багато – ні. Та перед першим кроком на стежину дорослого життя, тобто в останні дні серпня, на мене набіг небачений досі страх. Настрій був «на валізах», як кажуть, ішли останні приготування до нового навчального року у новому закладі серед нових людей. Аби трохи

забутися, я намагався ці останні дні вбити за чимось безглаздим. 31 серпня моя персона разом із батьками, всі обвішані сумками (адже гуртожиток мав стати моїм другим домом), поїхали вже ніби як назавжди до ліцею. Тоді мій страх, немов снігова куля, що котилася з гори, набрав найстрашнішого свого вигляду. Мене мучило схоже відчуття дуже давно, коли йшов до первого класу, або ще раніше – у дитсадок. Та якщо тоді це було просто щось нове, що не вимагало назавжди вилазити з-під теплої і зручної материнської спідниці, то зараз це початок справжнього дорослого життя. Досі дивуюся, як не плакав того дня. Сльози тоді, здавалося, мимоволі повинні близнути з очей. Хоча ніколи я не видавав будь-яких ознак слабкодухості, але тоді могло статися все.

Те жахіття позаду. Зараз воно, звісно ж, викликає тільки сміх. Це нормальне явище: сміятися згодом з того, що викликало колись сльози. Перший семестр у Хмельницькому спеціалізованому ліцей-інтернаті поглибленої підготовки у галузі науки добіг кінця, а це 25% мого тут перебування. Так все швидко! До цього варто би вже звикнути за 9 років у школі, та зараз таке відчуття, що це надто аж швидко стало історією. Я не плачу за домом, навіть більше – став забувати його як щось невід'ємне у моєму житті. На сьогодні ліцей – мій дім. Зараз, на зимових канікулах, я лину туди. Мені бракує свого милого класу, місця біля стіни, мого ліжка у кімнаті гуртожитку, моїх одногрупників. Якими рідними ми стали за якихось півроку! Це друга моя сім'я. Перша, звичайно, завжди буде тут, вдома, якими не були б нудними й схожими дні у цих стінах. Я переконався на практиці у правдивості тієї фрази, що була вжита на початку цього запису. Мій тато, мама, обидві сестри – ось та частинка душі, до якої я звертаюся, коли стає важко і тісно, коли почиваю себе бовдуrom на тлі «нормальних», коли буденна машина на мить виходить з ладу і механізм дає збій. Я так люблю цих чотирьох людей, а особливо найменшу сестричку, таку схожу на мене колись! Йи, беззаперечно їй потрібно присвячувати час поміж гори книг чи ще чогось. Ось кому слід передати хоч трохи свого досвіду, хоч його небагато, хоч частинку себе. Я божеволію від німого щастя, коли це створіння із світлим, як у мене, волоссям і блакитними очима промовляє так по-дитячому, просто і не-повторно: «Вова, я йублю тебе».

Не треба змін. Нехай усе буде як зараз, цієї миті. Нехай вмиратиму часом від нудних годин, мріючи про ліцеї, групу №11 і улюблене ліжко у 135 кімнаті 2 корпусу. Без своєї сім'ї я – ніщо. Інколи самому у це не хочеться вірити, бо дурень, повний дурень! Ніхто не шукає виправдань нерозривним сімейним зв'язкам! Нікому це не потрібне. Просто живи, як зараз! Чекай щотижня суботи, щоб поїхати у рідне село і стиснути у своїх обіймах чотирирічне блакитнооке диво. Ну що може бути простіше!?

9.01.2015

Усе... Love story добігла свого кінця. Вона вручила мені в понеділок мій новорічний подарунок (із вимушеною затримкою на 2 тижні): кофту із намальованим гербом на ній. У той день і наступний між нами була найсправжнісінька прірва. Контакту – нуль. Розмов – нуль. Нічого. Я відчував, що це початок кінця. А у вівторок ми вперше за кілька днів трохи пообіймалися, вона поцілувала мене востаннє, далі

дала мені записку, де писала, що розлюбила, не бачить сенсу у цих стосунках, так воно повинно бути, ми маємо залишитися всього лише друзями. Їй було не до снаги це вимовити, тому вийшло таки нестандартно: вона стояла переді мною, опустивши голову, а я читав ту записку. Було видно, що для неї це дуже важко. Для мене не набагато легше.

Ця новина мене просто вбила. Ще нібто зовсім нещодавно я сам писав у щоденнику, що погоджуся без вагань, ледь не з радістю, якщо вона запропонує покласти край цим стосункам. Як усе змінилося за два дні! Я поглянув на все зовсім іншими очима. Мені неймовірно дорогими стали ці миті, коли ми були разом, коли були щасливими разом. Так, було дуже багато «але» у цих стосунках. Не знаю, як усе в душі змогло так змінитися за надзвичайно короткий період часу. Все зовсім по-іншому тепер із моїми почуттями, відчуваю це як ніколи раніше. У вівторок, коли я обійняв її, виникло дике досі бажання не відпускати більше ніколи-ніколи. Лиш тримати біля себе, вдихати той п'янкий запах її волосся і... все. Якщо це не кохання, то я не розумію тоді значення цього слова. Тільки зараз, коли вона кинула мене скоріш за все назавжди, мое серце відчулло врешті-решт щось схоже на те справжнє кохання, якого не було досі і якого так прагнув. Невже це насправді кохання? Тоді вже, коли немає більше шансів? О Господи! Як можна?

Я часто вчиняв, як повний телепень. Кartaю зараз себе неймовірно! Ну як можна було казати таку дурню до цього прекрасного створіння, до цієї принцеси? Сьогодні за весь день я лише промовив до неї, немов вдавився, зранку: «Привіт» (вона у тій записці просила після всього цього хоча б вітатися). Слухав весь день музику, намагаючись забутися, не думати про те, що зводить мене зараз з розуму. Їй теж було нелегко, це було важко не помітити. Ми не один раз зустрічалися поглядами і ховали одразу ж очі, немов школярі перед директором. Щось підказує мені, що не могло все, що відчувала вона до мене, отак згаснути в один момент. Є ще якась надія. Ну хоча б примарна. І знову улюблена фраза: «Час усе розставить на свої місця».

Яка вона жорстока! У мене сильне дежавю річної давності. Тоді все відбувалося за схожим сценарієм. Щоправда, я не відчував такого болю, такої страшної порожнечі всередині... Ну як можна так вчиняти? Я виливав їй усю душу. Намагався не мати жодних таємниць. Її очі не залишали мені вибору. Її слова діяли подібно бальзаму на порубцювану душу. І за цей один місяць все пройшло. Розлюбила мене! Викинула! Немов прочитану, нецікаву книгу. Перед початком наших стосунків я не міг вірити, що вона вчинить зі мною так само, як і її попередниця у статусі моєї дівчини колись: позбудеться, як цуценяти, коли награється вдосталь. Про таке навіть не можна було думати! І тут грім серед ясного неба.

Трохи розумію її. Схожі речі серйозно турбували мене нещодавно. Та зараз куди це все поділося! Я кохаю її! А їй вже начхати на мене! Можливо, вона зараз картає себе за це, думає, що вчинила неправильно, що щось таки залишилося. Навіщо ятрити рану марними сподіваннями? Це все. Я полюбив після того, як мене розлюбили до останку. Кінець! О Боже, як боляче!

Як хочеться мені жити зараз в тому ідеальному світі, що сам створив. Хоча його рамки не зовсім зрозумілі, та його колосальна перевага над реальним – доведена. Я взагалі вважаю себе мрійливою натурою. Цього, напевно, вам не скаже жоден мій друг, ні навіть мої рідні. Я стараюся тільки для себе. Нікому не розповідаю жодних подробиць: нехай мене запам'ятовують таким, яким є. Не треба всього, що «поза». Зараз у такий своєрідний стан я впадаю чомусь набагато рідше, аніж колись. Чи часу бракує, чи що? Головне, аби я не став надто дорослим для цього.

Зараз страшно від цього світу, його гострої, немов лезо, правди, невідвортних, як завтрашній день, наслідків, жахливих, звичних уже для нас подій, без яких ніхто не уявляє традиційного вечірнього випуску новин. Усе стає нестерпним. Скільки вже казав собі, що не маю зараз права не тримати руки на пульсі подій – нічого не пороблю зі собою. Усе дістало! Усе хай йде до біса! Хай інші, чисті й непорочні, спробують трохи вкоротити собі життя стражданнями за Україну. Бути мовчазним мучеником – це не так легко, як здається.

Ну чому? Чому так? Революцію творили не такі представники тупого стада, які лиши перед телеком малюють собі якісь ілюзії про власний патріотизм і значущість, які можуть усіх критикувати, абсолютно нічого не роблячи; для яких існує лише власний скупий інтерес, нуль дій, нуль боротьби! Вони, як самі думають, все одно нічого не змінять. Головне вчасно завертіти хвостиком, аби отримати чергову солодку кісточку. За них повинні думати інші. Вони – безформена, безідейна, беззмістовна біомаса, для якої набитий холодильник – вершина благополуччя, незалежно від стану справ у державі і з нацією. Такі люди родом із сусідньої епохи, якої, однак, вже не повернеш ніколи – мова йде про совок. Мені легко про це писати, адже приклад під носом – мої ж батьки. Засуджувати когось чи щось – марна справа. Вони помрутъ такими. Не для них ця країна. Не їм творити її. Іхнє залишилося десь там, у минулому сторіччі.

Це надто жорстоко. Ми гостро потребуємо зараз лідера, чуєте, люди, лідера! Він, подібно Мойсею, має водити нас пустелею, щоб загартувати, позбутися жалюгідної рабської свідомості, принизливого комплексу меншоварності. Ряди повинні очиститись від рабів. Нація із вільних, єдиних, не скорених ніким ніколи молодих українців – ось одна умова, яка потрібна для створення нашої держави. Без неї будуть марнimi будь-які реформи, пародії на зміни. Кожна нація заслуговує тієї влади, яку має. За владою можна судити про націю. Що ми маємо тепер, думаю, не слід пояснювати ні кому. Менше року тому перегоріла революція, яка – всі вірили – поклала край ярму і знущанням. Це логічно. Як по-іншому? Для чого тоді всі ті жертви? А ви гляньте, панове українці, хто сидить сьогодні при владі? Ви за ЦИХ боролися? Ви цього хотіли?

Не знаю, який можна зробити висновок. Я стараюсь зараз робити просто так, аби мати чисту совість. Лиш вона для мене найкращий лакмусовий папірець на ту купу безглаздя, якою живу щодня. Якщо зі совістю все гаразд, то немає причин лізти ще у зашморг. Новини дивитися не потрібно мені зараз. Головне – робити все, що в моїх силах, на благо України і нації.

P. S. Розрадуя зараз знаходжу у музиці. Вона на одні лиши короткі миті наближає мене до недосяжного – до моого ідеального світу.

Учора я брав участь у першій масовій акції як від «Правого сектора», так і взагалі у моєму житті. Вкотре переконався, що альтернативи цьому способу життя, цій стежині, на яку я ступив, для мене просто не існує. І хоча, справді, важко інколи щось судити у 15 років, коли всі великі звершення і рішення ще попереду, та з приводу цього сумніви просто не мають права на існування. Я і націоналізм, боротьба за побудову незалежної Української держави, суспільства відданих націоналістів, для яких Батьківщина стоїть вище за все, – ось нитка, навколо якої повинно закручуватися мое існування.

«Була б шия – ярмо знайдеться», – так і хочеться сказати, коли сьогодні слухаеш більшість українців. Ота дурнувата совкова свідомість, навички невіправних рабів, комплекс неповоноцінності, меншовартості, нічим не підкріплений страх перед всім панським, вищим за самого себе – коротка характеристика сьогоднішніх нашадків «козацького роду».

Я хочу вірити, що насправді мої дії не розбігаються зі словами. Перевірити це у повному обсязі банально немає змоги. Найбільша мрія, звісно, – це померти за Україну. Такої честі Господь не може надати всім, хто прагне цього. Це було б надто вже неприродно, втручення ззовні простежувалося б, а такі речі повинні бути непомітними і дієвими водночас. Недаремно Бог ще із самого початку обрав політику «часткового нейтралітету».

Я зараз ніби на маленькому роздоріжжі, що, однак, має скерувати мое життя якоюсь однією стежиною. З одного боку не залишаю собі місця для зайвих роздумів, усвідомлюючи, що справа всього мого життя – це журналістика. Уже змирився з цим. Просто не може існувати іншого сценарію. Не знаю, чи всі люди переживають схоже, та я чи не змалку, а зараз особливо почиваю себе винятковим, не таким, як усі, тим, що колись змінив життя цієї країни. Найшвидше сказати, видатним. Картини майбутнього постають переді мною. Я їх бачу чітко, як вчорашній день. Своїми статтями підніматиму людей на боротьбу, нещадно критикуватиму ворогів нації, прославлятиму подвиги її героїв, творитиму перемоги Української держави в тилу, з пером в руці. Ось це буде смішно, коли мені, не дай Боже, обламають крила, і я працюватиму безвилазно до кінця днів у якісь провінційній газетці. Та це просто неможливо. Усе буде круто!

Я сказав вище, що існує і другий варіант розвитку подій, у який віриться, звісно, слабо, та він не дає спати. Мова про можливу кар'єру військового. Не міг навіть поєднати раніше слова «я» і «войн». Та зараз, у контексті останніх подій, цей варіант змушує замислитись. У мене ніколи ні до зброї, ні до тактики, ні до полководців не було особливого інтересу. Це просто крик душі. Я не знаю, як померти. Не вкладається в голові, щоб ми сиділи тут, де сито й тепло, а там, на Сході, гинули наші співвітчизники. Розумію, я не перший і не останній, хто лягає до

сну із такими думками. Та у планах стати воїном є щось справді хлопчаче. Час змиритися: кожен повинен робити те, що у нього виходить найкраще. У мене – писати. «Ну то пиши, для чого гвалт підіймати! Для чого вкорочувати собі і без того короткий вік марними думками? Ти робиш все одно все, що тобі до снаги, повір! Не треба нам таких, що при першій сутичці з ворогом кидалися б під кулі на неминучу смерть через свій «патріотизм»: гарматного м'яса і так вистачає. Ти ще зовсім молодий і дурний. Колись сміятимешся із власної наївності. Через це ми всі свого часу пройшли. Треба просто трішки часу».

20.01.2015

Я не знаю, що писати зараз. Знаю лише: усе погано. Європа «зливає» Україну. Ворог наступає. Одноліткам байдуже.

Що я без мрій? Птаха, яку позбавили крил. Кобзар без свого інструменту. Лиш вони відносять мене далеко-далеко від життя, його клопотів, проблем, фактів, на які ти просто не можеш вплинути. Коли здатність мріяти ще не втрачена, я не можу назвати себе нещасним.

Раніше бували такі моменти, коли реальний світ для мене поступався місцем тому вигаданому без завтра і вчора, що я вдихав через ніздрі лише мов коротку щасливу мить. Там було все, чого тут так бракувало. Там люди не лягали до сну із думкою про вторгнення. Там наївним юнакам не розбивали сердець. Там всі без винятку були віддані одній державі, одній нації, одній ідеї.

Я сідав до писання сьогодні із великим бажанням передати хоч часточку того невимовного болю, що заволодає мною. Причина його – ситуація в державі, звісно. Однак не можу вивести навіть один рядок. Можливо, мені надто боляче.

Ніяк не виходить втекти від світу. Він знаходить мене у будь-якій схованці. А інколи так хочеться стати хоч на трішки забутим. Аби не пропускати через себе все, аби не бути дармовим мучеником. Нікому не потрібен мій біль. Жоден не зміниться під його впливом.

Навіщо мені це все? Чи я отримую користь, задоволення від цього? Якби почати пити, то тоді всі дурници, можливо, з жахом покинули б голову. Хоча для 15-річного хлопця я вважаю неприпустимим, та таких прикладів зараз маса. Та я не п'ю з принципу ніколи: хочу пожити якнайдовше. Наперед знаю, що «не наймся» цим життям. Ще стільки всього цікавого залишиться невідкритим і невідомим. Піду з цього прекрасно-жахливого світу, навіть не збагнувши як слід, куди прийшов. Якщо так, то нехай вже я вкушу хоч на трішки більше того життя. Хоч впевнююся учергове, що не проковтну всього. Дурня якась: жити, аби переконатися, що не наживешся ніяк.

Чомусь згадав собі Новий рік. Жодного разу моя сім'я не зустрічала його щасливою. Та я впевнений: наступний точно буде тим першим, коли ми скинемо якісь невидимі пута. Тоді у нашій Україні вже точно повинно бути добре. Тоді ми виплатимо кредит за будинок і нарешті почнемо дихати на повні груди. Усі чинники – «за». Це буде найкращий момент для мене. Та його ще так довго слід чекати!

26.01.2015

Ніхто не казав, що буде легко. Ніхто не казав: «Жити просто». Та це стосується лише такого собі існування, що включає походеньки на роботу, набридливих дітей, сварливу жінку, улюблений телевізор. Як усе просто тоді! Нічим не переймаєшся, ні в що не вникаеш. До всього байдуже. Аби лише палка ковбаси була в холодильнику. Отак і можна охарактеризувати таке існування: «аби палка ковбаси».

Стежина, на яку я ступив, – суцільна, щоденна боротьба. Інколи вона може набридати, та ти чудово розумієш, що без неї жити вже не в змозі. Вирізка з пам'яті: «Вступити до «Правого сектора» – легко, важко з нього вийти». У цих словах – правда.

Сьогодні на зборах у «ПС» якийсь чоловік читав лекцію про Крути. І здавалось б, вартісні речі говорив, але робив це так нудно, що я час від часу жахався самого себе, «своєї байдужості», коли позіхав. Нехай пробачить мене. Кілька людей повинні стати на «скриньку». Мені зараз принаймні два дні не виходить – я ж, мовляв, до олімпіади суботньої готуюсь. Нагадав Марку про форму, яку він мені обіцяв принести. Сказав, принесе на наступні збори. Набридло бути білою вороною. На час, коли своєї ще не придбано, треба якось рятувати ситуацію.

Їм байдуже. Вони чхати на все хотіли. Їм інколи дуже смішні речі, що я говорю, і дуже смішно, як саме я це роблю (тобто українською). Нібито ще тієї зими все повинно було змінитися. Та де там! Змінилися лише гасла! Змінилася обортка і те, як деякі люди тепер до цього ставляться. Тільки деякі.

Обласна олімпіада – післязавтра. Хочу спробувати втілити маленьке вірування – з'їсти зранку потрібного дня шоколадку. Кажуть, гарно на мозок впливає, стимулює його. Та в мене немає грошей на цю шоколадку.

Нас зараз у кімнаті троє. Я, звісна річ, пишу оце. Ще двоє – мої однокласники, з якими живу в одній кімнаті гуртожитку, – бавляться на планшетах, перекидаючись час від часу кількома словечками, що стосуються забавок. Отак-от! А що я хотів? Аби всі так чахнули невідомо через що? Пропускали через себе весь світ, коли тому світові до тебе якось все одно. Просто не можуть всі такими бути! Дурні думки! І я телепень! Для чого мені це все? Все одно померти треба колись! То навіщо ті конвульсії?

29.01.2015

